

Østergaard: Jeg er ikke helt tilfreds med den højtærede ministers indvendinger mod mit ønske om, at de grammofonplader, som udlånes af biblioteker, der beskæftiger sig med grammofonpladeudlån, skal være af høj kunstnerisk karat. Jeg nævnte selv, at det var vanskeligt at drage grænsen her, men jeg lagde heller ikke skjul på, at kriteriet skulle være så snævert, at det ikke bliver almindeligt at låne grammofonplader i bibliotekerne, for det er en udvikling, som jeg ikke ønsker. Vi kan vist godt blive enige om, at med hensyn til musik bliver det danske folk og publikum betjent både dag og nat gennem flere radioprogrammer, gennem TV o. s. v., o. s. v. Jeg gentager, at vi her befinder os på et grænseområde til, hvad folkebiblioteker bør beskæftige sig med; skal de beskæftige sig med udlån af grammofonplader, må disse plader være af en særlig karakter.

Så vil jeg gerne rette en lille bemærkning til det ærede medlem hr. Grøndahl, som havde opfattet mine udtalelser således, at jeg var imod de af det ærede medlem stillede ændringsforslag, fordi der kun er tale om 10 kommuner. Det er en fordrejning. Jeg sagde, at jeg kunne ikke stemme for disse ændringsforslag, fordi jeg følte mig bundet af det forlig, som vi havde opnået, og som kommer til udtryk i flertallets ændringsforslag til denne paragraf, hvor vi forligsmæssigt opnår at undtage $\frac{2}{3}$ af de kommuner, som ellers var faldet ind under reglen. Det er altså årsagen til, at vi må stemme imod de ærede medlemmers ændringsforslag. Ellers har jeg ikke andre bemærkninger.

Weikop: Jeg fristes ikke til at gå ind i en debat med det ærede medlem hr. Lysholt Hansen om spørgsmålet om, hvorledes udvalgsarbejdet blev afsluttet. Det kunne ikke falde mig ind at referere, hvad der er sket i et udvalgsmøde. Jeg kunne have fortalt noget fra udvalget, men det er noget, vi aldrig gør. Jeg skal dog gerne sige, når det ærede medlem hr. Lysholt Hansen gerne

vil vide det, at jeg synes, det har været nogle ganske udmærkede udvalgsmøder, indtil det punkt kom, hvor der blev sagt: stop, her vil vi ikke være med mere. Det var ikke os. Men det vil jeg lade ligge og kun sige: hvorfor havde det sådan et kissejav, hvorfor skulle det lige akkurat køres igennem, hvorfor ville formanden ikke indkalde til afgivelse af betænkning? Jeg sidder i øjeblikket i to andre udvalg også under den højtærede minister for kulturelle anliggender, nemlig i udvalgene om landsdelsorketre og om en kunstfond. Vi får den ene indkaldelse efter den anden, havde jeg nær sagt, om afgivelse af betænkning. Vi bliver kaldt ind, og vi går det igennem. De herrer, der sidder dernede, kan bekræfte det. Man retter i betænkningen; den kommer en gang til. Men her kom man ikke nogen steder, og det bebrejder jeg i virkeligheden formanden for dette udvalg. Men lad det nu ligge.

Så vil jeg gerne sige, at jeg blev virkelig lidt forbavset — jeg blev virkelig lidt forbavset — da den højtærede minister for kulturelle anliggender tog ordet, for jeg sagde til mig selv, at med den tone, der var, kunne det ikke være kulturministeren, der talte sådan. Det måtte være umuligt; det måtte være en minister, der stod og holdt vælgermøde på en rød plads eller sådan noget. Det kunne ikke være ministeren for kulturelle anliggender, der kunne bevæge sig ned på det niveau at stå og sige, at det ærede medlem hr. Weikop står på den sorteste tradition fra Estrups tid o. s. v., o. s. v. Hvad er det for noget tøjeri? Herregud, at tale om Estrups tid, når vi taler om biblioteksloven. Må jeg ikke gøre den højtærede minister opmærksom på, når man endelig taler om min person, at jeg tror, at nogen vil give mig ret i, at jeg er en af de personer, der har været mest virksom i København for biblioteksvæsenet, og jeg tror også, at når vi har nået den landvinding i dag, vi har — det frister ministeren mig til at sige — med fri låneret, så kan ministeren gå ned og spørge